

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 152/2025
25.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Стевана Марковића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Видицки Браниславе, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-78/23 од 29.05.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 650/24 од 30.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 25.02.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Стевана Марковића, адвоката Видицки Браниславе, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-78/23 од 29.05.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 650/24 од 30.10.2024. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К-78/23 од 29.05.2024. године окривљени Стеван Марковић оглашен је кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, у коју се урачунава време проведено у притвору од 06.02.2023. године па на даље. Истом пресудом, окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета ближе наведених у изреци првостепене пресуде, као и мера безбедности обавезно лечење наркомана, која ће се извршити у Специјалној затворској болници Београд док постоји потреба за лечењем, али не дуже од 3 године, с тим што се време проведено у установи за лечење урачунава у казну затвора. Истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 650/24 од 30.10.2024. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Стевана Марковића и пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-78/23 од 29.05.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Стевана Марковића, адвокат Видицки Бранислава, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или побијане пресуде преиначи, те окривљеног ослободи од оптужбе за дело које му је стављено на терет.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. така 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се према одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати. Као незаконит доказ бранилац у захтеву означава потврду о привремено одузетим предметима ПС Рума број 6830/23, 6831/23 и 6849/23 од 06.02.2023. године, као и друге доказе проистекле из овог незаконитог доказа, а ово из разлога што су службеници полиције, иако наводе да је реч о прегледу саобраћајног средства и предмета који се превозе, несумњиво вршили радњу претресања, а да за то нису имали наредбу суда нити су били испуњени услови прописани одредбом члана 158. ЗКП, при чему предмете одузете из возила објективно није било могуће уочити испод кожице мењача приликом прегледа те, по наводима браниоца, у конкретном случају није реч о прегледу у смислу члана 286. ЗКП.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани обзиром да је исте бранилац окривљеног истицао и у жалби изјављеној на првостепену пресуду и исти су већ били предмет оцене другостепеног суда, о чему је другостепени суд дао довољне и јасне разлоге на страни 3. и страни 4. пасус 1 и 2 образложења пресуде, дате разлоге овај суд прихвата и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац указује на околности проналаска дроге, чињеници да је реч о изнајмљеном путничком возилу, које је, непосредно након хапшења окривљеног, запаљено, из кога нису изузети ДНК трагови, нити трагови папиларних линија. Даље, бранилац указује на чињеницу да суд на основу нетачно интерпретираног исказа сведока извео погрешан закључак да је испод видљиво померене кожице мењача пронађена предметна опојна дрога, иако је сведок АА у свом исказу рекао да кожица мењача није добро стајала на свом месту... а

којим свим наводима бранилац указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у побијаним пресудама и на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како одредбом чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је у овом делу захтев за заштиту законитости одбачен као недозвољен.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**